

Neonregn

En novell av Andreas Ingo

Mannen rättade till slipsen, undersökte knäppningen i den gröna skjortan. En skjorta dekorerad med stiftelsens emblem. Emblemet blänkte i guld samtidigt som det hade en röd och blå ram och de karaktäristiska kännetecknen för stiftelsen. Textens utformning förde tankarna till en futuristisk agentur med högre initiativ tagna från en styrelse.

Mannen hade gröna kläder. Egentligen en slags uniform som gjorde honom opersonlig till utseendet. Han befann sig på ett futuristiskt VC med en interiör i ljusgrönt. Framtida popmusik fortplantade sina ljudvågor genom rummet från kvalitativa högtalare.

Mannen vred på kranen vid handfatet. Lät den svala vattenstrålen smeka händerna. Lena händer som knappast var vana vid grovarbete utan snarare enklare uppgifter. Mannen var tystlåten. Han hejade dock sporadiskt på andra gäster som lämnade toalettbasen i väntan på dagens arbete. Dessa hade andra kläder än han själv: Ljusblåa, rosenröda, till och med citrongula.

Mannen var tystlåten, grönklädd och vid gott humör.

* * *

Neonregn var ett passande ord för att beskriva delar av den södra kusten på Filippinerna. Cynead C. Clarke var namnet på en polis som arbetade hemligt åt säkerhetspolisen. Hon var relativt ung, något atletisk med en klar blick som återspeglade själen under den tuffa ytan.

Miljöerna var regndränkta med en sval bris som piskade gångare med fukten från den upprörda oceanen.

Regnen hade pågått länge och på nyheterna viskades det om klimatförändringar. Något som var illavarslande och förstärkte kriserna skapade av olika Tsunamis längs Filippinernas kust.

Cynead kände vibrationer från en vibrator i den ena byxfickan. Det var ett inkommande meddelande från polisstyrelsen som uppgav att två helikoptrar väntade på henne längs stranden mot sydväst.

Cynead gick längs med stranden, såg kantrade båtar och barn som lekte tafatt trots klimatets oförutsägbarhet. Det var en vision av framtida Filippinerna 2047 V.T.

En vision av smattrande regn, neongröna turistpalats och mindre gatukök som erbjöd gångare snabbmat på deras väg längs med stranden.

Som även rymde klipphällar.

* * *

Helikoptrarna svepte över Filippinernas inre medan Cynead såg mängder av blixtar som slog ner över regnskogarna och de vita byggnader som ståtligt gav levnadsutrymme åt rikare människor som levde inåt land.

Cynead checkade automatiken i ett påkopplat automatvapen som ersatte hennes vänstra hand.

Den vänstra handen, som tillverkats i kompositmaterial, låg tryggt placerad i en magväska. Cynead var en typisk cyborg. En kombination av organisk vävnad, mänskligt skelett men med robotiska inslag. Hennes högra öga hade en sökarfunktion för närstrider i mörker. Och hennes ben och armar var uppdaterade för extra styrka.

Helikoptrarna sänkte sig ner över det regnpiskade landskapet en halvtimme senare. Två andra poliser, Mr. Chase och Mr. Austin, gjorde sig liksom Cynead beredda på att stiga på en tågagn på ett tåg vars spår ledde till västkusten på Filippinernas centrala ö.

Det var ett säreget gäng av säkerhetspoliser som nu hade civila kläder. Den mörka uniformen, utrustad med skyddsväst, armbågs- och knäskydd hade täckts över av själva civilklädnaden. Och fick de tre poliserna Mr. Chase, Mrs. Clarke och Mr. Austin att likna vilka som helst.

Faktiskt dekorerade med olika blinkande band som hängde över axlarna i neongrönt.

Väl under själva ingreppet, som innebar att identifiera och häkta några män som misstänktes arbeta åt maffian, kunde inga tecken upptäckas på att sådana män existerade. Mr. Chase och Mr. Austin samarbetade med Cynead för att kontrollera olika passagerare på tågagnen. Dessa visade sig vara normala Filippinska innevånare.

Vissa av dem, som var cyborger liksom poliserna själva, blev tvungna att avlägsna ansiktsdelen av kraniet så att Cynead kunde kontrollera microchipet nära processorn.

Ingen koppling till maffiaverksamheten kunde upptäckas.

* * *

Nu vandrade Cynead längs en inglasad gång ovanför en vältrafikerad gata i Filippinernas nya huvudstad Ho-Tep. Det neongröna ljuset som dekorerade förbipasserande hundar med blinkande ljuslinjer förde tankarna till den plågade kustremsan.

Och en sorglig, dock något festlig, stämning vilade över passagen.

Väl inne i lägenheten väcktes tankar i Cyneads sinne på det som sagts av kompanjonerna Mr. Chase och Mr. Austin. Att de hade varit ute på ett meningslöst uppdrag. Och att den kelgris som Cynead bar på i sin midjeväska ansågs viktigare än uppdraget i sig.

Det skojades om vänstra handen så.

Cynead tog fram lite proteintillskott och en del ovanliga teer som odlades på skogsslutningarna vid Filippinernas inland. Odlingarna hade plågats av det aldrig upphörande regnet.

Klimatförändringarna var, om inte en konstant realitet, åtminstone ett besvärligt undantag.

Cynead slog sig ner vid en projektorskärm som i tre dimensioner visade bilder på Cynead och hennes inre. En skanningsfunktion avslöjade att Cyneads kropp var i topptrim. Lungorna var mänskliga, liksom hjärtat och hjärnan men vissa kroppsdelar i buken, såsom den artificiella levern, var funktionella de med.

Cynead funderade på uppdraget och den bittra realiteten. Att kanske hon, liksom andra, letts in i ett uppdrag som egentligen aldrig borde ha fullbordats. Och att polisen, liksom hon, knappast var bättre än maffian de försökte bekämpa.

Ändå tänkte hon på trenderna i den nya tiden. Att klimatförändringarna, maffian, regeringen och många andra var i klorna på ett större hot som hotade mänsklighetens överlevnad: Bristen på förståelse för de större sammanhangen. Att en ny form av intelligens behövde födas för att reda ut de egentliga sammanhangen.

Att till exempel de så kallade klimatförändringarna bara kunde bero på temporära fluktuationer i vädret.

Hon avlägsnade strålvapnet längst ut på vänster arm och ersatte det med vänsterhanden.

* * *

”Orden föll sig väl på pappret!” sade K till M.

M tittade ner på manuset och erinrade sig hur Cynead C. Clarke hade gått igenom en slags inre förändringsprocess. En kedja av händelser, reflektioner och tankar som åsyftade att klargöra hennes mål i livet.

”Men allt detta har skrivits förut.” sade M till K.

K stod för ”Kinouge Etzer” och M för ”Mitshell Lafrogue”. De var två medelålders män, en slags fritänkare, som just färdigställt första delen av cyberthrillern ”Neonregn” där atmosfären prickats in. Vapenarsenalen. Den märkliga humorn och den centrala konflikten.

”Vi har egentligen lyckats med vår ansats men cyberthrillers är ju chockfulla av smattrande regn, våta strider i blixters sken och så vidare. Det är sorligt hela saken.” sade Kinogue.

De två fritänkarna försattes i tystnad där de satt i ett upplyst rum med olika sektioner där man dels kunde fika, dels kunde ta in inkommande instruktioner och sedan mata ut resultatet av själva arbetet. Det fanns också ett white-board och en projektor för videouppspelningar.

De båda fritänkarna hade frivilligt placerats i en futuristisk skola i skrivandets konst. Och andra kurser fanns också på det gemensamma programmet.

Fritänkarna iakttog den grönklädda professorn som befann sig bakom ett genomskinligt glas.

K reste sig från arbetsbänken och gick fram till fikabordet, fyllt med lokalt rostade nötter, teer och olika syntetiska bakverk, när en röst talade i en högtalare.

”Ni tänker inte som ni ska tänka.” Sades det. Och den grönklädda professorn bakom glaset tycktes vända på sig i samma stund.

”Hur ska vi då tänka?” Frågade K högt.

”Det är det ni ska erfara!” Sades det, ”Jobba nu med nästa utkast!”

* * *

Cynead C. Clarke skickades ut på ett nytt polisuppdrag. Det visade sig att hon skulle förflytta sig till en annan del av Filippinernas öar med en helikopter (utrustad med tre rotoror) som närmast liknade en svävare. För att med hjälp av hängtrappor bestiga en del av Filippinerna som hotats av en kommande tsunami.

Att hjälpa en civilbefolkning i nöd. Och eskortera dem till öns centrala delar.

Något gick dock fel under resans senare del. Cynead började tvivla på inkommande rapporter om katastrofens realitet. Just för att hon engagerat sig privat i att informera sig om informationsutbytet i denna framtid. Hon kände

vemod, vämjelse, och började känna av att endast hennes eget liv utnyttjades för omedvetna syften.

Nyhetererna kom dels genom den obligatoriska projektorbilden i 3D. Dels som löpande information inför hennes inre syn kopplad till automatiken i hennes högra öga. Hon tänkte runt de motsägande rapporterna.

”Vi måste avbryta.” sade hon tvärt.

Hon var ledare för den grupp av poliser som skulle utföra uppdraget.

Mr. Austin och Mr. Chase var två av de andra i gruppen. Det skämtades tystlåtet om Mrs. Clarkes egentliga intentioner. Om hennes ”kelgris” men också om hennes ovanliga val av klädsel. Där den svarta dräkten delvis kavlats upp och avslöjade rosa underkläder.

Men mycket riktigt, tre dagar senare, kungjordes det att rapporterna om underjordiska utbrott, varit kopplade till fel källor.

När Cynead kom hem lade hon fram alla korten på bordet. Hennes val att avstå från arbete tycktes vara tecken på gott omdöme. Det hon tänkt hade hon tänkt i självbevarande syfte. Men det var inte heller fråga om en klassisk brist på lojalitet. Det var snarare en produkt av en form av intelligens som började födas i den tid som förstått cybernetikens begränsningar.

Hon befordrades till en högre position inom polisväsendet. Och hon berättade för alla att maffian var starkt kopplad till polisen och att olika räder för att beslagta illegal utrustning hade sin uppkomst i att polisen gav maffian vapen för dess illegala göromål.

Men detta berodde enbart på en polis som gett upp polislojaliteten för chansen till rikedomar under maffians kontroll.

* * *

”Utmärkt!” sade K till M som läste igenom de sista meningarna av manuset.

Texten var längre än beskriven men fritänkarna hade gått igenom en bilateral process av informationsutbyte för att pejla in sig på det intressanta i grundberättelsen men också att i slutändan skriva tvärtom.

För i detta utkast var inte längre Cynead en loser. Hon var snarare ett övre befäl med stora befogenheter.

Dessutom tänkte hon bättre.

”Jag skulle önska att vi fortsätter på den här linjen men ett problem har uppstått.” sade M.

”Vilket problem?” Undrade K.

”Jo.” Sade M, ”Problemet med den här versionen är att Cynead förlorat den centrala konflikten och hur ska storyn nu gå vidare? Poängen är ju att Cynead lyckats. Detta är fräscht. Men hur ska vi fortsätta att upprätthålla läsarnas intresse i en berättelse som inte handlar om en klassisk konflikt?”

De bägge fritänkarna förblev sittande på sina stolar. Som var röda snurrstolar där en rotation av snurrstolarna gav dem utrymme att betrakta olika utkast av storyn utlagda på flera bord.

Efter ett tag begav sig fritänkarna ut ur det givna rummet för att gå upp för en smalare trappa med avlånga steg. Och de kom ut utanför själva författarsalen till en bergsplåt ovanför molnen i en okänd världsdel.

”Vi kan inte storyn.” Sade M till K. ”Går det alls att fortsätta?”

Inget svar kom på denna kommentar. Men den grönklädde professorn sågs skymta förbi i periferin efter en rökpaus.

Det var svårt att säga om fritänkarna hade gjort rätt som anmält sig till den experimentella skrivarkursen. Uppgifterna som kom in i det ena facket ledde till berättartekniska nederlag och små triumfer som snarare styrkte tesen att de inte kunde skriva.

”Vi vet inte.” Sade K till M. ”Men på något sätt tycker jag ändå att vi har blivit bättre. Kanske slutar det ändå illa som vi tidigare antytt.”

”Vi försöker igen.” sade M.

* * *

Det cyniska i situationen uppenbarade sig senare i att Cynead kallades ut på ett nytt polisuppdrag. Hennes fina tankar om den relativt småskaliga korrruptionen inom polisväsendet visades sig inte vara korrekta. Hon hamnade i ett existentiellt dike där hennes lojalitet sviktade mellan maffian, polisväsendet och henne själv. Och i en plötslig förändring av världsläget kallades hon in för ett ubåtsuppdrag för att hjälpa armen att ta fast två maffiabossar inom maffian.

Det var viktigt med ubåten för maffiabossarna väntade olycksbådande på en Filippinsk ö med ett högre berg.

När ubåten sänkt sig ner under ytan, propellerat sig själv den dryga milen utanför kustremsan mot den Filippinska ön och lagt sig till ro på botten av oceanen fick Cynead ta emot kommentarer från Mr. Chase och Mr. Austin. Kommentarer i stil med att hon borde lägga ner tänkandet och fokusera på uppdraget. Dessutom handlade detta om ”att vilja” – inte bara att förstå kriminalfrågan i sig.

”Allt löser sig.” Sade de, ”När det kommer till kritan är det ingen som vet vem som är mafiosi och polis.”

De besteg den Filippinska ön med tunga steg. De använde olika typer av benförstärkare för att orka med stigningen till den märkliga installationen, någon slags skola, som ovanför molnen, bortom de tunga regnen, ensam låg insnärjd i en grå klippa. Där maffiabossarna skulle vänta.

På en skylt intill den märkliga skolan kunde läsas: ”För Intresserade”.

Cynead lyfte sitt vapen och gick nerför den trappa med avlånga trappsteg som K och M beträtt tidigare. Hon kom in i salen där fritänkarna väntade som skrek till och fylldes av fasa.

”Är det verkligt?” Frågade K räddhåget ifrån den relativa tryggheten vid sin arbetsbänk när Cynead lyfte armen för att skjuta.

”Ingen vet.” Sade Cynead och satte visst tryck på avtryckaren.

Plötsligt stannande allting upp.

Fritänkarna (med fasa i ansiktena) och Cynead hängde stilla i luften medan professorn i den gröna uniformen gick ner för en trappa som anslöt till rummet bakom glaset och sade till de andra att det hela bara var ett spel.

Ett spel i cyberrymdens sfärer där allt var möjligt. Dock fanns en viss form av verklighet. Den fiktionella verkligheten skapad av fritänkarna som svar på en intellektuell gåta.

”Hur skriver man ett mästerverk och hur nöjer man sig med det?”

Professorn tyckte att även den första versionen räckte.

THE END